

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22005/2024
15.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца ФЦЦ "Врбак" д.о.о. Лапово, чији су пуномоћници Дејан Вуковић и Предраг Миладиновић, адвокати из ..., против туженог АА из ..., Општина Баточина, чији је пуномоћник Марко Срећковић, адвокат из ..., ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у решењу Вишег суда у Крагујевцу Гж 689/24 од 19.04.2024. године, у седници одржаној 15.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу 2. изреке решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 689/24 од 19.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу 2. изреке решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 689/24 од 19.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1257/23 од 05.05.2023. године, ставом 1. изреке, укинуто је решење о извршењу јавног извршитеља Гордане Ђорђевић Иивк 685/2016 од 30.12.2016. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му плати дуг у износу од 4.395,60 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом 3. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 19.255,29 динара.

Виши суд у Крагујевцу је, решењем Гж 689/24 од 19.04.2024. године, ставом 1. изреке, одбацио као недозвољену жалбу туженог, изјављену против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 1257/23 од 05.05.2023. године, у ставовима 1. и 2. изреке. Ставом 2. изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу 3 изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу П 1257/23 од 05.05.2023. године, тако да гласи да се тужени обавезује да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 3.658,00 динара.

Против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу 2. изреке решења другостепеног суда, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима, а не о главном захтеву странке.

Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**